

nyt land, man kom til, hvis man rejste 1 uge rundt i Europa, også have ny valuta med – hollandske gylden, belgiske francs, franske francs osv. Nu kan vi i de fleste lande klare os med én møntsort.

Det, der for 15-20 år siden lød som en skræmmende vision, synes de fleste i dag er rimeligt normalt, fordi vi arbejder meget tættere sammen, og fordi unge mennesker tager uddannelses- og skoleophold osv. i fremmede lande. Derfor synes jeg også, det er naturligt, at vi på nogle områder spørger: Behøver vi at have nogle regler, der er vidt forskellige, eller kan vi de steder, hvor det er rimeligt og hensigtsmæssigt, tilnærme os hinanden? Derfor synes jeg også, at lovforslaget er fornuftigt, og i stedet for at sige harmonisering vil jeg i virkeligheden hellere kalde det afbureaukratisering – det er et langt og svært ord, men lad mig nævne to eksempler på, hvad det i virkeligheden betyder:

Vi har en tysker, der tager på ferie i Danmark – dem er der en del af – og han kører i sin store BMW med en promise, der er noget over den tilføjede danske grænse. Han bliver stoppet af politiet på Køge Bugt-motorvejen, hans sag bliver behandlet, og han får en bøde på 21.000 kr. for promillekørsel. Den kan opkræves, selv om han kommer hjem til Tyskland. Har han ved en dansk ret fået en bøde på 21.000 kr., kan den opkræves i Tyskland, uden at man skal have en egentlig retssag, og det synes jeg sådan set er fair nok, tidsbesparende og helt rimeligt.

Hvad med danskere? Ja, de kan jo også lave kriminalitet. Vi tager en dansk mand, der bor i Sønderjylland, og han har en kæreste, der borovre på den anden side af grænsen, altså i Sydslesvig. Den mand er ikke helt ren i kanterne, for nede i kælderen til sit parcelhus har han indrettet et studie med nogle dyre fotoapparater, og her er han med til at fremstille børnepornografi – apropos det lovforslag, vi lige behandlede for en halv time siden. Det får politiet så mistanke om, og han bliver klar over, at der måske er nogle, der vil komme og ransage hans hus og konfiskere alt det, han har i kælderen, så han skynder sig og kører lynhurtigt ned til kæresten og anbringer det i hendes hus i Flensborg.

Jeg synes, det er helt rimeligt, hvis den danske ret bestemmer, at man kan konfiskere hans fotoudstyr til 0,5 mio. kr. Han skal ikke reddes, fordi han lige har nået at flytte det ned på den anden side af grænsen. Man kan bare beslutte det ved en dansk ret, for det er en dansk statsborger, og så kan man få effektueret det, også

selv om han har gemt udstyret nede hos kæresten på den anden side af den danske grænse.

Det er bare for at nævne to praktiske eksempler, og det er vel rimeligt, at det bliver på den måde. Så stor forskel er der jo ikke på dansk lovgivning og dansk retsopfattelse og den tyske, franske, engelske eller finske retsopfattelse, og derfor kan vi støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig at høre, at hr. Helge Adam Møller ikke går ind for en total harmonisering på strafferettens område, og derfor vil jeg også gerne høre, om hr. Helge Adam Møller vil være interesseret i at medvirke til, at vi tager en grundig drøftelse i Folketinget af, hvor langt det danske Folketing egentlig ønsker, vi skal gå med en harmonisering på strafferettens område, og hvor meget dansk suverænitet vi ønsker at afgive på strafferettens område.

Så sagde hr. Helge Adam Møller her til slut, at der ikke er stor forskel på danske regler og tyske eller franske regler; men jeg spørger bare, for jeg ved det nemlig ikke: Ved hr. Helge Adam Møller, hvor stor forskel der er på f.eks. danske, tyske og litauiske regler eller reglerne i Polen eller nogle af de andre nye lande, der er kommet med, eller græske eller portugisiske regler for den sags skyld? Det, der er tale om her, er jo ikke, at vi tilpasser reglerne til hinanden, men at det fastlægges, at de regler, der er gældende i ét land, nu pludselig også kan føre til en effektivering i et andet land. Vi kan ikke selv bestemme, hvad der skal være gældende i vores land, men nogle i et andet land kan fastsætte nogle regler, der pludselig også har virkning hos os.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det var to spørgsmål. Til det første kan jeg sige ja; det var spørgsmålet om, hvorvidt jeg synes, det er en god idé at tage en debat om, hvor langt vi skal gå.

Kl. 14.30

Jeg kan godt sige, at jeg ikke tror, at vi – jeg kan i hvert fald ikke – kan lægge os fast på noget mange år frem. Jeg kan godt lægge mig fast på, hvad jeg synes er rigtigt i 2004 eller i 2005, hvis vi først får debatten, men det kan meget vel ske, at jeg i 2025, hvis jeg stadig væk er medlem af Folketinget, så vil sige, at vi godt kan gå længe, fordi samarbejdet og tillidsforholdene mellem de forskellige lande er blevet meget tættere.